

2016. december

**HÍVOM A CSALÁDOKAT,
HÁZASPÁROKAT, JEGYESEKET ÉS SZERELMESEKET,
A CSALÁDOKAT SZERETŐ SZERZETES- ÉS PAPTSTVÉREKET, ÉS
MINDENKIT, AKI A CSALÁD ÉS AZ ÉLET MELLETT ÁLL!**

Egy barátom mesélte: Amint az utcán sietősen mentem hazafelé, egyszer csak megállított egy ismeretlen férfi. Kedves uram – mondta –, ki tudna engem segíteni egy, vagy kétszáz forinttal? Jóarcú, kissé kopott, de rendezett, tiszta ruházatú férfi volt, nagy, mindenféle textíliával tele csomagokat cipelt. A tekintetéből tiszteletet és bizalmat olvastam ki. Úgy éreztem, hogy nem hagyhatom szó nélkül faképnél, ahogy azt általában a kéregetőkkel tenni szoktam. Mondja – kérdeztem –, mire kell magának az a pénz, mit kezd vele? Valamit veszek – válaszolta –, hogy éhen ne haljak. Többre most nem futja, a sorsomon majd akkor tudok változtatni, ha lesz rá elég pénzem. Most nincs se lakásom, se munkahelyem, de a reményt nem adom fel. És miben reménykedik – kérdeztem –, és egyáltalán, hogy jutott idáig? Hosszú és szomorú történet – felelte –, nem akarom untatni, meg itt, az utcán, nem is alkalmas. Jöjjön – mondtam –, meghívom egy kávéra ide a sarki kávézóba. A kávé mellett aztán elmesélte, hogy gépész technikus, jó állása volt egy nagy gyárban, gépi kötéssel foglalkozó felségével és két gyerekükkel éltek egy lakótelepi lakásban. A szülők sokat dolgoztak, kevés idejük volt egymásra és a családra. Egy idő után kapcsolatuk egymással kezdett elhidegülni. Ment minden tovább rutinszerűen a maga útján, de nem volt benne örömük. Aztán amikor a férj talált magának alkalmi vigasztaló partnert, a feleség beadta a válókeresetet, elváltak. A férj odaköltözött partneréhez, de továbbra sem találta meg lelki egyensúlyát, egyre többször és egyre mélyebben nézett a pohár fenekére. A vége az lett, hogy partnere is kidobta, a gyárból is elküldték, az utcára került. Tudja, hogy a felesége is boldogtalan, hogy a gyerekeinek is hiányzik, és hogy ő maga okozta az egész család szerencsétlenségét. Az alkoholról leszokott, bűneit őszintén megbánta, most abban bízok, hogy találkozik azzal, aki meglátja benne az embert, aki hasznos tagja lehet a társadalomnak, akinek érdemes megadni az újrakezdéshez szükséges támaszt, és felkarolja őt.

A házastársi szeretet a házasság szentsége által megszentelt, gazdagított és megvilágosított szeretet, amely egyesíti a házastársakat. A házastársi szeretet érzelmi spirituális és önzetlen egység, amely magába foglalja a barátság gyengédségét és az erotikus szenvedélyt, és akkor is megmarad, amikor az érzelmek és a szenvedélyek elcsitulnak. A házasság szentségének kegyelme ugyanis alkalmassá teszi a férfit és a nőt, hogy úgy szeressék egymást, ahogyan Krisztus szeretett minket. Így jut el a házastársi szerelem arra a teljességre, melyre természete szerint rendeltetett, tudniillik a házastársi szeretetre. A gyöngye vagy beteg szeretet nem képes elfogadni a házasságot, mint mindhalálíg tartó küzdelemre szóló kihívást, amely állandó újjászületést, gyökeres megújulást és újrakezdéseket igényel. Az ilyen szeretet nem ad elegendő erőt az állandó növekedéshez, a teljes és végleges elköteleződéshez, ezért teret nyit az ideiglenes kapcsolatok előtt. Örökké tartó szerelmet csak akkor lehet ígérni, ha az ember felfedezi a saját elgondolásainál nagyobb tervet, amely fenntart, és lehetővé teszi a teljes jövő elajándékozását a szeretett személynek. Ahhoz, hogy egy ilyen szeretet képes legyen kiállni minden próbát, és mindenek ellenére hűséges maradjon, szüksége van a megerősítő és felemelő kegyelem ajándékára. (vö. AL 121, 124)

Idézzetek fel ismerősi, baráti, vagy rokoni körből olyan eseteket, amelyekben a házastársi szeretet nem gyengült, hanem növekedett a megpróbáltatás, pl. betegség, káresemény, munkanélküliség és hasonló bajok idején! Miből merítették erőt ezek a házasságok?

A házasság megkötése, az esküvő igazi örömnep. Örül az ifjú pár, örülnek az örömszülők, örül minden jelenlévő. Amikor aztán elmúlnak a mézeshetek, megkezdődnek a munkás hétköznapiak és megjelennek a gondok, nehézségek is, alábbhagy az öröm. Jó, ha a házasságban meg tudjuk őrizni a szeretet örömet, sőt, ahogy növekedünk a szeretetben, úgy teljesedik ki örömünk is. Az élvezetet megszállottan keresők számára minden egyéb örömszerzési lehetőség bezárul. Pedig épp az öröm az, amely kitágítja a valódi élvezet képességét, és lehetővé teszi sok különféle öröm felfedezését az életnek abban a fázisában is, amikor a testi élvezet kiapadóban van. El kell fogadnunk, hogy a

házasság örömei és fáradalmak, feszültségek és megenyhülések, szenvedések és megkönnyebbülések, kielégülések és keresések, gondok és élvezetek szükségszerű kombinációja. A házastársi szeretet arra készíti a házastársakat, hogy folytonosan keressék, hogyan tudnának egymásnak örömet szerezni. Így aztán az öröm még a fájdalmak közepette is megélhető. (vö. AL 124, 126)

Mit tudtok tanácsolni olyan házaspároknak, akiknek „már nincs mondanivalójuk egymásnak”, ezért nem okoz örömet együttlétük? És azoknak, akiknek nincs idejük arra, hogy „nem fontos, nem azonnal intézendő dolgokról” is beszélgessenek egymással? Milyen szerepe lehet az örömszerzésben a családi ünnepeknek?

A szerelmesek szépnek találják egymást, hosszan nézik, csodálják a másik szemét, haját, mosolyát. A másik szépsége örömet okoz, és öröm az is, ha a szeretett személy szóvá teszi a másik szépsége feletti örömét. A szeretet esztétikai élménye fejeződik ki abban a tekintetben, amely a másikat önmagáért nézi akkor is, ha öreg, beteg vagy érzékileg nem vonzó. E szemlélődő szeretet örömét ápolni kell. Sok házasságban azonban egyre kevesebb idő jut egymás szemlélésére, és a házastárs szépségének dicséretére. Sebek és válságok fakadnak abból, ha elmulasztjuk egymás szemlélését, ha észre sem vesszük, hogy házastársunk nekünk akar tetszeni. A szeretet megnyitja a szemet, és mindenben túl megláttatja, hogy a szeretett társ szépségét is nekünk akarja ajándékozni, szépségével is nekünk akar örömet okozni. (vö. AL 128, 129)

Mit tudtok tenni, ha házastársatoknak nem tetszik a legújabb divat szerinti új ruhátok? Meggyőzitek, vagy jelenlétében nem hordjátok azt a ruhát? Fontosnak tartjátok-e, hogy a köztetek lévő harmónia külsőtökben is megnyilvánuljon? Miért?

Barátom folytatta a történetet: A kávé kiittuk, fizettem, és nem kétszáz, hanem ötezer forintot adtam a hajléktalan férjnek. Tudtam, hogy ezzel nem fogom „felkarolni”, de éreztetni akartam vele együttérzésemet, hogy bízom abban, hogy nem itatra kell neki a pénz, és keresi a helyzete megoldását. Nem tudtam eldönteni, hogy valóban naivul bízik egy nagyvonalú mecénással való találkozásban, vagy maga sem tudja, hogy hogyan és miként fordulhat jobbra a sorsa, de ebben rendületlenül bízik. Hónapok múlva éppen az előtt a kávézó előtt mentem el, amikor váratlanul rám köszönt a hajléktalan férj. De örülök, hogy találkoztunk –mondta –, meghívhatom egy kávéra? Elfogadtam a meghívást. Amikor leültünk egy asztalhoz, akkor vettem csak észre, hogy megváltozott a külseje, semmi jelét nem látom a hajléktalanságnak. El kell mondanom – kezdte elbeszélését –, hogy mindent önnek köszönhetek. Aznap késő este, mikor itt találkoztunk, ott a parkban kerestem egy csendes padot, hogy az éjszakát ott eltöltssem. Egyszer csak nyöszörgést, jajgatást hallok. Ott feküdt egy pad alatt egy idősebb ember, és jajgatott. Kiderült, hogy itt ment a parkban, amikor valaki ki akarta tépni kezéből a táskáját, dulakodtak, ő elesett, úgy, hogy fel sem bírt állni, de támadója elrohant a táskájával. A táskájában volt minden irata és pénze. Segítenem kellett rajta, taxival elvittem oda, ahová kérte, onnan a feleségével együtt az orvosi ügyeletre. Mindezt az ön által adott ötezerből! És képzelje, kiderült, hogy ez az idősebb ember a tulajdonosa annak a kis gépi kötőüzemnek, ahol a feleségem most dolgozik, és éppen keres egy jó gépészt, aki a gépeit karbantartja. Mellesleg azt is tudta, hogy a feleségem már megbánta, hogy annak idején beadta ellenem a válókeresetet. Azóta hazaköltöztem, dolgozom, a gyerekekkel foglalkozom, és nagyon sokat beszélgetünk a feleségemmel. Minden perc, amit együtt tölthetünk, örömet okoz. Az én életem rendbejött, de rendbejött a családom is. Hála Istennek és önnek! Elgondolkoztam – fejezte be barátom elbeszélését –, és sokáig nem jutottam szóhoz. Kivel is találkoztam én azon a bizonyos estén? Igen, azzal, aki azt mondta, hogy amit egynek tesznek a legkisebbek közül, azt nekem teszik. És a hajléktalan férj kivel találkozott? Nem, nem velem, hanem azzal, akinek tudta nélkül egy hajszálunk sem vesztet el.

Bíró László
az MKPK családreferens püspöke
a Magyar Katolikus Családegylet elnöke